

MARTON PÉTER: VETÍTÉS AKADÁLYOKKAL

Megjelent a *Határátkelő* portálon, 2018. június 4-én. Originally published at *Határátkelő* on 4 June 2018. Original URL: <http://hataratkelo.com/vetites-akadalyokkal/>

© Marton Péter, 2018 (also as PM Marton)

Nem akarok vetíteni: akadályok mindenütt, még a messzi

Svédországban is vannak,

nem ez a különbség az ott meg az itt között,

amikor a vasút a debreceni rokonok látogatásához nem tudja biztosítani nekem, hogy hű itthoni fegyverhordozóm, egykori osztálytársam, Anita mellett ülhessek az IC-kocsiban, mert 2018-ban néha még mindig nem sikerül egymás mellé osztaniuk az ülés helyeket az együtt utazóknak, csak legyintek,

ugyan, problémák másutt is akadnak, legfeljebb itt egy kicsit gyakrabban – nehezen járó, szék (ritkábban bot) segítségével közlekedő emberként megszoktam már, hogy zökkenőmentesen sehol, semmi nem megy, a repülőkön például az ablak mellé ültetnek, nehogy adott esetben az úgynevezett normális emberek menekülésének az útjában legyenek, miközben a középületek elenyésző hányadában van csak tisztességesen akadálymentesített vészkijárat,

ezek után az, hogy a vonaton tárgyalnom kell a többi utassal a helyek újraelosztásáról, bagatell, még ismerkedhetek is így, új emberekkel, a

fanyar humorom (naná, hogy fanyar! milyen legyen?) általában nyerő
ehhez,

de hogy nálunk a kínai étteremben el tud fogyni a pálcika (mert az
átlagos betérő csak késsel és villával képes enni), a péknél pedig a reggeli
nyitás idején nincs váltópénz, és saját maga irányít tovább a közeli boltba
(ahová az aluljáróba vezető lépcsők fordulójából, meredek lépcsősoron
lehet lejutni),

erre azért nem számítottam volna;

ahogy nem számítottam arra sem, hogy amikor a hazalátogatásom
megkoronázásaként – hogy közösségi élményem is legyen – elmegyek a
kormány által veszedelmes ellenségnek nyilvánított civil szervezet, a
Mig-Ráció Egyesület nyilvánosan meghirdetett filmklubos vetítésére,
megnézni egy dokumentumfilmet az aknák áldozatainak életéről
Afganisztánban, a helyszínre érve két romkocsmá között kell egy
lakóház kapujából egy magánlakásra felcsöngetnem, szelfibot
segítségével (hogy lábujjhegyre állnom, pipiskednem azért mégse
kelljen), választ nem kapok, és egy éppen betérő lakó segít be a
házkapun, azon túl pedig fel a lépcsőn, miután a kerekesszékem a szűk
liftbe nem férne be,

majd az első emeleten körbefutó gangról nyíló lakás ajtaja előtt kisebb
csoportosulásba ütközöm, és azt látom, hogy egy ötvenes éveiben járó,
de Lebowsky-módra öltözködő figura, határok átkelésének, vajpuha
átszelésének elszánt támogatója próbálja leküzdeni az ajtót mint

akadályt (miközben odabenn szól a kapucsengő, harsányan és
reménytelenül),

engem látva pedig megkérdi, New York-inak tűnő angolsággal, nem
próbálnék-e szerencsét magam is, miután az ott ácsorgók közül
mindenki más nekiment már a zárnak mostanra

----- ezzel meg is érkezünk az elbeszélés jelenébe! -----,

örülök a meg nem különböztető bizalomnak, mely tőlem épp úgy várja a
megoldást, vagy legalábbis annak lehetőségét, mint bárki mástól, de
miközben odagördülök, és nekiveselkedem, máris érzem, hogy hiába –
ez a zár nem enged, itt legfeljebb légnemű lény hatolhat át, mozgásában
itt mindenki korlátozott;

Lebowski 2 közben a saját telefonjába beszél, vagyishogy inkább kiabál
valakivel, olyasmit, hogy "Dude, I told you to get your ass over here, I
don't care how inconvenienced you are at the moment!", és én feladom,
jelzem a körülöttem állóknak, hogy némi segítségre lesz majd
szükségem, hogy levergődjek valahogyan a lépcsőn, mire többen is
jönnek, mint kellene – én vagyok nekik a mozi, ma velem kell beérniük.